

DC870
NG430G

trần ngọc trác

ngon gió lang thang

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Trần Ngọc Trác
Bút danh Trần Trọng Văn
Sinh tại Huế
Hội viên Hội Nhà báo Việt Nam
Hội viên Hội VHNT Lâm Đồng
Đạo diễn, biên tập văn nghệ
Đài PTTH Lâm Đồng
Tel : 0908.111.981

Tác phẩm in riêng :

Hoa Trinh Nữ

(Thơ NXB Văn Nghệ TP.HCM - 1990)

Hương Lửa

(Thơ NXB Văn Học 2001)

Từ Ba Tư đến chiến trường 3 nước

(Hồi ức Lê Kích. 2006)

Ngọn gió lang thang

(NXB Hội Nhà Văn 2006)

Từ Thanh đàn hình cánh hạc

*(Những tình khúc phổ thơ Trần Ngọc Trác
NXB Âm Nhạc 2006)*

Trần Ngọc Trác
ngọn gió lang thang

trần ngọc trác

870
NG 430 G

ngon gió lang thang

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 603

SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

PHÒNG ĐỊA CHỈ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

NẮNG ĐƯỢC SINH THÀNH

Nắng ôn ã
trên vai người vác rạ,
Nắng loáng trắng
trên lưng trần
vất vả.

Nắng đồng lõa
với cánh đồng
trở dạ
tháng năm.

Nắng không vô tư với nỗi nhọc nhằn,
Nắng đùa cợt
trong cơn khát của cha,
nỗi đau của mẹ,

sự chằm chút của đàn bà
và lũ trẻ
vất lưng trâu lên đồng.

Cỏ không còn xanh,
Nắng như kẻ si tình
Lẩn khuất trong đêm,
mê muội rao bán những lẻ loi
buồn bã đời mình.

Nắng không phải sinh ra
từ một mối tình chung thủy,
Nắng là sự pha trộn
của cha mặt trời,
của mẹ mặt trăng,
của đất đai dúi dỏ
và cỏ hoang trên đồng.

Nắng ra đời trong đêm
để mai tự rạn vỡ ngày;

Nắng như lũ trẻ con
trốn tìm khờ khạo,
như ông già cặm cùi với ký ức
và rao giảng những điều xưa cũ;

Thương cho những sợi nắng
mỏng manh của ngày,
yếu ớt của đêm,
và nỗi lo sợ ẩn chìm trong tiềm thức.

Xin nắng
vẫn là
nắng của ngày kiêu hãnh,
Đừng như
bóng tối trùm chẵn,
tội lỗi
dưới chân mình.

CON TRONG MẮT MẸ

*Gió quất vào đầu, còn tùy
nhưng đừng để mẹ ta buồn vô cớ.
Gió có thể giận hờn
bờ vai ta lắm lỗ sưng đêm
và trần trụi ban ngày;
Nhưng đừng làm cho mẹ ta
sợ cao nguyên nắng gió.*

*Mẹ ta - người đàn bà
chưa một lần ra khỏi lũy tre làng,
chưa quảy gánh đường xa ;*

*nhưng trên môi
rạng rỡ nụ cười
lấp lánh hàm răng đen.*

*Mẹ ta
vượt đường xa vào tận làng buôn
rẻo cao của núi.
Không phải mẹ ta
rời cánh đồng chiêm mùa rạ thối
để lên cao hái lộc của trời.*

Mẹ đi tìm ta - đưa con, trẻ người non dạ
bỏ nhà ra đi;
Ta bao giờ vẫn là trẻ con
trong mắt mẹ;

Mẹ lo cho ta
cái áo gụ
được nhuộm bằng cây rừng;
chiếc nón đan bằng lá cọ,
và đôi dép cao su làm từ vỏ xe hổng.

Mẹ bao giờ
cũng sợ bụng ta không đủ no,
áo ta không đủ mặc,
sợ cơn rét mùa đông,
sợ sạm cháy mùa hè
và sự đại khờ muôn thuở.

ĐÀ LẠT CỦA TÔI

Vừa lên
đỉnh dốc Prenn,
Bao nhiêu
nắng lửa
rơi nghiêng mạn đèo.

Gió luôn vượt núi
gió reo,
Ngàn năm
thông vẫn
bốn chiều của thông.

Vắt qua con dốc lượn vòng;
Rừng nằm trong phố
Phố nằm trong mây.

Bồng bênh sương,
bồng bênh cây
Bồng bênh
nỗi nhớ
khỏa đầy tuổi thơ.

Gánh hàng
mẹ quảy trong khuya
Ngọn đèn le lói
đi về đã quen.

Củi ngo
đốt giữa trời đêm
Bập bùng lửa
với tiếng đàn ghi - ta.

Tiếng còi hụ
ở rất xa,
Tàu từ Ninh Chữ
leo qua Trạm Hành.

Giờ còn ký ức mong manh,
Trong trang nhật ký
chúng mình làm thơ,

Chiều em tan lễ nhà thờ,
Một cây si đại ngẩn ngơ đứng nhìn.
Lẩn trong hoa cỏ đi tìm...

3.VI.2003

NGƯỜI YÊU NHAU NÓI ÍT HIỂU NHIỀU

Nước khua sóng mặt hồ
lăn tăn làn gió thổi.

Tà áo em bay
một sáng mai về.

Gió cứ mơn man qua cầu Ông Đạo,⁽¹⁾

Như anh qua em
không muốn quay về.

Nhà em cuối dốc Nhà Làng,⁽¹⁾

Đi xuống băng băng,
ngược lên thở hốc.

Bàn chân trượt mỗi khi trời tối mắt,

Anh như kẻ tình si dẫm đuổi em.

*Hoa mimosa vàng những lối quen,
Cây phượng tím giờ không cô đơn nữa
Phượng mọc quanh hồ,
 phượng vô phố chợ;
Phượng tung hoa
 trong những nhà vườn.*

Những con đường giờ vẫn mờ sương,
Mây vẫn bay lơ lửng trên mái phố.
Áo ấm ra đường, khăn quàng vắt cổ
Người yêu nhau nói ít hiểu nhiều.

Dalat 7. VI.2003

(1) Ông Đạo, đốc Nhà Làng
là những địa danh của Đà Lạt

GIỌT CAFÉ THÂM THÌ

*Rộn ràng lời ca va vào đỉnh núi,
Gió cao nguyên cuộn cuộn trôi về.
Ta thấp thỏm giữa địa đàng nhức nhối,
Ngực trần em rám sáng si mê.*

*Tiếng chiêng không ngân trong chiều gió hú,
Mà bàn tay vụng dại giữa hư vô.
Nhịp chân không rộn ràng trong quán phố,
Vẫn lung linh khúc hát mơ hồ.*

*Em đốt trái tim anh đêm cao nguyên lặng gió,
Cứ rực đỏ một loài hoa, rừng rực khuôn mặt người.
Em chìm lắng trong lời nguyện gió núi,
Giọt café thắm thì rơi chơi vơi.*

*Thấp thoáng bóng em qua, đất trời dần khuất lại
Đêm trườn mình lấp lóa một bờ môi.
Ta say đắm trong vòng tay tự tại,
Mai về xuôi vẫn nhớ núi khôn nguôi.*

Kon tum III.2005.

GẶP HUẾ Ở CAO NGUYÊN

*Em đến tự lúc nào chẳng biết,
Mất nhìn thôi cũng hiểu lòng nhau.
Giọng em hát mặn nồng tha thiết,
Mà nhói lòng nhau một chút đau.*

*Tà áo tím, dòng Hương giang trầm mặc
Vẫn lặng lẽ trong ký ức thâm nghiêm.
Mưa và nắng dẫu muôn trùng xa cách,
Em vẫn còn chút Huế ở cao nguyên.*

Kon Tum III.20005

BIỂN HỒ

*Không sóng vỗ bờ, thét gào vùng vẫy
Không hạt cát nghiêng mình đợi đẩy sóng ra.
Em không thể một mình trên biển hát,
Đợi cánh buồm giăng gió vờn xa.*

*Không tìm đâu chút mặn mòi của muối,
Mà biển reo cùng gió núi nghêu ngao.
Không đợi chờ trăm năm hẹn tuổi,
Biển vẫn xôn xao như mối tình đầu.*

*Biển Hồ đầy Pleiku em có gió,
Gió thổi miên man dọc rừng cây.
Nước cứ dâng, cứ trào. Và ánh mắt
Pleiku em anh đợi phút giây này.*

Pleiku 15.III.2005

CON ĐƯỜNG DẠ LÝ HƯƠNG

Con đường hun hút mây,
Con đường hun hút gió;
Ta bên nhau
trên con đường ấy,
Sau cơn mưa chiều
gió mơn man dậy.
Tóc em bông bênh
trong gió trong mây,
Mùi dạ lý hương
ngan ngát đâu đây;
Ngây ngất tình ta
trong đêm Đà Lạt.

Ta rong ruổi bên nhau
qua bao phố phường hoan lạc
Có biết đâu
gió đang ngỏ lời cây.
Ta muốn nói lời ấp ủ,
vẫn ngập ngừng
trong hương lất lay.
Ơi, con đường ta đi đêm nay,
Thoang thoảng hương bay
của em
và cây...

NGHĨ VỀ MỘT VÙNG ĐẤT

*Chuyến xe cuối ngày rời Madaguôi,
Mang theo bụi đường
bạc màu phù sa đỏ.*

*Câu chuyện thường ngày
râm ran như than nổ,*

*Râm ran
trong nụ cười của các mẹ, các em...*

*Tôi trở về ngày ấy xa xưa
Khi Đạ Huoai còn là rừng rất trẻ.
Khi “thủ đô tắc kè” bạn bè tôi kể,
Lặng lẽ đo chiều đi
trong mỗi bàn chân.*

*Có chút măng tươi, một nắm rau rừng
Đồng đội tôi đổi trận dầy sốt rét.
Để từng đêm bớt nhớ nhà da diết,
Chúng ta hát ca khua bát gõ nổi.*

*Mở mắt ra đã thấy đất rồi,
Làng-đồng-bằng
giữa bình nguyên thoải thoải.
Gạo ba xe men rượu cần nhớ mãi
Hạt nắng trôi qua sắc lúa ngày mùa.*

*Những dòng sông, con suối nên thơ
Tôi theo nước ngược nguồn
về Đạ Lây, Đạ Tẻh
Rất thân quen như lời ca mẹ,
Rộng thênh thang khúc hát yêu đời...*

CAO NGUYÊN ĐỈNH GIÓ

*Ta gặp em trên cao nguyên đỉnh gió,
Bốn mùa hoa rực rỡ bốn mùa hoa.
Nắng cứ nhuộm vàng villa, nhà cổ
Thấp thoáng em trong ráng chiều tà.*

*Man mác câu tình ca bên đồi ai hát,
Giai điệu du dương, dịu ngọt làm sao.
Thông cứ gập gù
 trong chiều vắng lặng,
Ta mơ hồ nghe gió cuốn về đâu ?*

ĐÊM BAN MÊ

Ta đi trong đêm Ban Mê lặng gió;

Lửa hắt từ ngọn núi

vỡ vạc bờ sông.

Anh mắt em ruổi theo từng bóng cỏ,

Ản hiện đâu đây

bóng dáng thân quen.

Đêm Ban Mê đại lộ đỏ đèn,

Lá rung rinh

trong gió thả lời ru.

Ta bên em khoảng cách rất gần,

Lửa hắt từ phía em dung dị...

Một bình nguyên giữa lòng phố thị,
Ban Mê không phải chiều

nhuộm áo em mờ tím.

Ban Mê không phải ngày

sáng tựa ngàn năm.

Ban Mê tĩnh

giữa đại ngàn nắng gió.

Đêm Ban Mê

không lời nguyên bóng cỏ,

Lung linh mắt ai đau đáu thăm sâu.

Không thấy biển Hồ,

không sóng vỗ bờ ao;

Chỉ có ánh mắt em thăm thẳm

Đốt cháy Ban Mê hừng hực lửa lòng.

Ban Mê Thuật 21.V.2003

LẮK

*Khi chưa có con đường qua đây,
Cây vẫn là cây bóng trùm mát rượi.
Bản làng chon von trên bờ ngực núi,
Con trẻ mang gùi ra rừng...*

*Lắc vẫn bằng,
Lắc không tràn cơn sóng của gió;
Lắc tựa như đảo nhỏ ;
Lớn lên từ cánh rừng ùn ào vụn vỡ ;
Người đi xa thì nhớ,
Người ở lại băng khuâng.*

*Lắc mùa khô thì nóng,
Lắc mùa mưa thì ẩm.
Ta chạy ra Lắc một mình,
Gió vắt qua vai
thầm thì, thủ thủ ...*

Lắc 22.V.2003

HUẾ VÀ EM

*Bây chừ giông gió đi đâu,
Thoảng trong hương cỏ
 đượm màu Huế xưa.
Đền đài, thành quách màu mưa
Cố đô của Huế, em giờ riêng anh.*

26.X.20003

HUẾ CỦA TÔI SAU LỮ

*Không còn chiếc áo tơ
trong đêm mưa,
Người đàn bà
cầm chiếc nón bài thơ
che vội;
giang cánh tay khẳng khiu
đón đứa bé từ một người xa lạ.
Những giọt nước mắt lã chã...*

*Trường Tiền thuở nào mộng mơ,
Dòng nước vắt qua dải lụa
ngả màu bạc trắng.*

Những con đường nội thành
hoa phượng đỏ tuổi học trò,
Dày lên lớp phù sa đặc quánh.

Cơn lũ tràn qua
Sách xưa, nhà cổ
Đền đài, lăng tẩm nguy nga...

Mặn hơn muối,
Đắng hơn
 nỗi cay cực ngàn đời lam lũ;
Rát bỏng hơn mặt trời tưới lửa;
Đón đau hơn sinh nở một con người...

Huế của tôi sau lũ
ngậm ngùi...

PHỐ KHÔNG RẪM

*Từ khi em đi lấy chồng,
Sông Hương núi Ngự
không còn gặp nhau.
Trường Tiền gió thốc về đâu,
Nhớ rằng áo trắng qua cầu gió bay.
Từ ngày em nỏ qua đây,
Cố đô trầm mặc
tháng ngày sầu tương.
Còn mô những buổi tan trường,
Hoa phượng vĩ
tỏa mặt đường đón em?
Còn đâu phố xá lên đèn,
Lất lay ngọn nến bên thềm cửa trắng.
Em đi phố chẳng có rằm,
Mệnh mang một cõi thâm trầm để đô.*

Dalat 5.VIII,2003

VỀ LẠI HUẾ

*Trở lại Huế,
anh lên đồi Vọng Cảnh;
Ghé Thiên An
nhắc lại chuyện tình xưa.
Gió hú đỉnh đồi
mênh mang lời gọi;
Chim chích chuyên cành
đợi lá thông rơi...*

*Huế vẫn muôn đời
trầm mặc với thời gian;
Núi vẫn xanh,
và sông vẫn rộng dài xưa cũ.
Về Huế một ngày
chạnh lòng ai nỗi nhớ;
Chiều Hương Giang
chậm rãi dần buông..*

*Nón lá bến Tuần, hàng cau Vỹ Dạ
Em là ai mà chàng Tử cát lời?
Khuôn mặt chữ điền
 nhòa trong bóng lá;
Đau đáu một người,
 muôn vạn người nước mắt rơi..*

*Về Huế một ngày...
 một ngày với Huế;
Anh đi tìm em - tôn nữ ngày xưa.*

*Về lại Huế một ngày
 lòng như phiên muộn;
Cố đô xưa, ời Huế đã qua rồi
Còn một chút tình
 mờ mờ ký ức;
Vẫn hằn vào nỗi nhớ xa xôi...*

Trại sáng tác Nha Trang V.2004
Cố đô Huế VI.2004

NGÀY LẠI SÁNG

*Gió cứ liêu phiêu về đâu vậy gió,
Mà mây lãng đãng chẳng chốn về?
Ao em rục vàng giờ nhuộm cỏ,
Cứ một ngày qua, dài lê thê...*

*U ám nửa đời, một ngày lại sáng
Một ngày vui lóe phía chân trời.
Đau đáu một lời, phút chốc bỗng rạng
Giữa mênh mang không gió trùng khơi.*

*Lụa là em thuở còn vương hoài cổ,
Tuổi thơ dập dờn hơi thở ngô nghê.
Em lạc giữa vòng tay ai trơ trụi,
Khao khát tiếng à ơi giữa trưa hè.*

Mẹ già tóc ngả màu đã sớm,
Cha còng lưng vổ đất vườn nhà.
Chị gái đã lên đường xa ngái,
Và em về đâu tí tắp mù sa...

Mong một ngày đất trời chuyển dạ,
Có đón đau cũng đau đón một lần thôi.
Thà vứt bỏ chút hư danh huyễn hoặc,
Còn hơn day dứt suốt cuộc đời.

Đà Lạt 01.IV.2005

CHỐN XA

*Có qua những bãi đất bồi,
Mới hay duyên nợ của đời đầy thêm.
Có qua một khúc sông mềm,
Mới hay muôn nỗi truân chuyên bời bời.*

*Người về chốn ấy xa ơi,
Đường tắt ngắn lại , bầu trời dãn ra.
Cánh đồng làng rộng bao la,
Cánh diều lặng lẽ tập tà rong chơi.*

*Chốn xa nào phải quê người,
Quê hương ta đấy nặng lời nước non.*

NHỮNG THÁNG NGÀY Ở LẠI.

*Nửa đời người
 dần trôi lặng lẽ;
Sao ở trên cao
 rọi một góc trời.
Ngọc bùng dậy
 trong tim người
 sáng láng;
Quả táo bổ đôi
 không hề hấn gì;
 một ngày lành lặn.
Và,
đất trời
 dậy sóng
 miên man;
Những
tháng ngày
 ở lại...*

5.VIII.2002

LẶNG LẼ TÌNH ĐỜI

*Ta đi trong hoang vu của đời mình ;
Em bỏ cuộc tình sau năm tháng say.*

*Ta đi trong hoang mê của tình đời,
Những ánh mắt buồn lặng lẽ ra đi;*

*Những nụ cười chìm lẫn vào đêm,
Trong nhân gian bao nỗi muộn phiền.*

*Ta đi trong hoang mê của tình đời,
Những thuyền tình giờ đã ra khơi.*

*Trái tim ta ủ mầm trong băng giá;
Nước mắt khô vành môi,
 nấc đỏ mặt người;*

Lặng lẽ tình đời, em bỏ mặc tôi..

LÁ BÀNG NGHIÊNG

*Có một chiếc lá bàng
bay trong gió
chẳng vô tình.*

*Lá bàng
rơi nghiêng
khép vành trăng nhỏ
hun hút lời.*

*Đêm
thắm sâu
trên lá bàng rơi
nhòa một góc trời
đỏ.*

Mắt ai trong vắt
hạt ngọc long lanh
đằm môi nhau .

Bàn tay thon nhỏ
vời vợi không trung
mờ tỏ
khua
khúc hoan ca

Lá bàng
cứ trôi nghiêng
khép vành môi đêm.

X.2003

SÓNG CỦA VỊ ĐỜI

*Con sóng
buộc thuyền với biển,
ngàn năm không đổi.
Mây gọi mưa và mặt trời lên
Đêm vẫn vù
Anh trăng buồn đơn lẻ.
Gọi tình
một chốn không tên.*

*Gió buộc trời cao
lồng lộng mây bay,
Mưa gọi mưa,
mặt trời gọi ánh ngày.
lấn vào cuộc đời sinh nở.*

*Mặc con sóng
buộc thuyền với biển;
Ta buộc đời ta
với thế gian này.*

NHỮNG NGỌN NẾN CỦA ĐÊM

*Những ngọn nến
thức đêm
lặng lẽ
Những nụ hôn
run lên
khe kẽ
Những ngón tay
chạm thân vệ nữ
Vỡ òa
tiếng nấc.*

*Giọt yêu
thầm thì
tỏa hơi ấm triền miên.
Anh lửa nhập nhòa
chập chờn
nông sâu*

*Đêm dầm xuống
Một mặt trời ngái ngủ
lung linh
ngọn nến của em
thức cùng đêm.*

TRÁI TIM RUNG GIỮA VÔ THƯỜNG

*“Chị nhiều hờn giận yêu thương,
Vàng trắng
còn lấm mùi hương hẹn hò.
Em chưa được thế bao giờ,
Tiết trinh
thường chỉ đánh lừa trái tim”.*

*Câu thơ chép vội gửi anh,
Chạnh lòng
lữ khách đa tình vẫn vương.
Trái tim rung giữa vô thường,
Thình không khoảnh khắc
ngập ngừng riêng chung.*

Có hờn ghen nữa hay không,
Má hồng,
 ơ hờn má hồng truân chuyên.
Lúng la lúng liếng làm duyên,
Nát tan một cội lụy phiền trầm luân.

Hờn ghen trong cội vô cùng,
Sân si mấy lộ ân tình sẻ chia.
Đường xưa còn một lối về,
Trái tim nào dễ đánh lừa tiết trinh?

Thênh thang một bể thuyền tình,
Người chưa qua,
 chưa hiểu mình nơi nao?

RỒI MỘT NGÀY...

*Anh là gã đàn ông
có lỗi với riêng em,*

*Như thể
chưa bao giờ buồn thế!*

Anh tham lam.

*Anh giận hờn,
trách cứ....*

*Anh trải lòng mình
trong chốn hoang thiêng.*

*Đêm đêm không yên lòng,
anh thức cùng đêm;
Anh tự vấn những gì mình mắc phải.*

*Anh như kẻ khùng điên,
có khi vụng dại
Anh vợ vẫn nhất trần đời,
đau đau niềm đau.*

*Anh biết đêm nay,
mình chưa tròn câu hát;
Câu hát một thời đắm đuối miên man.
Mưa gió bão bùng
thổi dọc dài hoang tưởng;
Anh vẫn u mê trong cõi rui tàn...*

*Anh phiêu bạt vào đời,
đôi chân liêu xiêu;
Một mớ bong bong
tơ lòng nhuộm phải.
Anh đến nông trường,
anh vào trạm trại;
Anh nhọc nhằn năm tháng
của đời trai.*

Như biển rộng bao la,
lỗi lầm anh phạm phải,
Anh làm khổ em, chưa hiểu về em.
Khi nhận ra, cuộc đời ư phiền muộn;
Anh có còn không
giữa cõi trọc trần?

Anh khóc ngon lành như trẻ lên ba,
Em đừng cười anh vô duyên đến thế!
Anh biết em đau,
nước mắt lặn vào trong ;
Còn xa xót nhiều hơn anh nữa đó?

Quả đất có thể nổ tung
không biết lúc nào?
Tình yêu thì muôn đời vĩnh cửu.
Có thể mai này sóng xao, thuyền lật
Người lái thuyền cố vượt can qua...

Dalat đêm buồn
10.IX.2001

TÌM NHAU

*Biết nói thế nào với em đây,
Để em buồn đợi mấy đêm ngày.
Anh người có lỗi riêng em đó,
Lòng biết bao giờ mới nguôi ngoai?*

*Thương em vất vả đi xe đạp,
Qua mấy con đường mới đến mau.
Thế rồi, không thấy anh đâu cả
Ta đợi chờ nhau. Bặt tin nhau!*

*Anh cũng thần thờ như em đó,
Tưởng rằng em đến.
Nhưng rằng: Không.
Dập dờn ngọn lá rung ô cửa,
Bất chợt anh tìm chẳng dám mong.*

*Duy có một điều anh không thể,
Không thể bên nhau phút hững hờ.
Anh làm thơ để, cho em cả
Cho cả đời anh những ước mơ.*

NỖI NIỀM

Tôi

trong lặng lẽ

tìm tôi,

Em

trong thổn thức

với người mong em.

Xót xa

ngày tháng êm đềm,

Đón đau

Nuôi nỗi muộn phiền đắng cay...

NGHIÊNG

*Nghiêng
từ cánh võng chao nghiêng
Nghiêng
từ đêm trắng qua miền nhớ nhung.
Em đi từ cõi vô cùng,
Nhân gian
còn một đóa hồng riêng anh.
Trời nghiêng
cho đất chân thành;
Trăng nghiêng
để mối duyên lành về nhau.
Ngọn ngành câu hát thương nhau,
Nhờ câu quan họ
Cau trầu thắm thêm.
Nghiêng
Từ ánh mắt em nghiêng...*

26.X.2003

VỤNG DẠI

*Ta vụng dại đi tìm
những gì cao xa, lắm lỗi
Những gì ở ngoài tầm ta có, ta yêu.
Ta như kẻ mộng du
suốt đời ta mắc nợ,
Món nợ nhân tình vay trả, trả vay.*

*Ta đã yêu em hết đêm, lại ngày
Yêu không biết đất trời về đâu nữa.
Rạo rức bờ vai, mượt dài mái tóc
Yêu nét cười duyên, dáng dấp tình si.*

Ta yêu em ngày tháng xanh rì
Yêu ngọn cỏ
 dưới chân mình dập xóa.
Yêu những đêm đông
 trùm chần lạnh giá,
Để một mình ta chờ đợi em về.

Không ai gốc gác ghêch như ta
 đã từng yêu em,
 Yêu ánh mắt đại khờ,
 trong tay nắm chặt ;
 Trong nụ hôn nồng nàn
 say khướt một bờ môi,
 Ta vẫn ngu ngơ trước một tình đời.

Rong ruổi đi tìm em một bờ vực lạ,
Đi tìm sự sống còn
của Thượng Đế ngày xưa ;
Ta đã ngủ mê
trong vòng tay em nghiệt ngã,
Một vòng tay khóa chặt cuộc đời ta.

THƯƠNG HẠ

Nhớ thương Bùi Phương Hạ,
con gái nhà thơ Quang Dũng.

*Cha thương em lặn lội lên rừng,
Đêm trở rét dạ sồn không đủ ấm.
Ngoài kia gió quẩn lên cấp chín,
Dáng cha to bè đốt lửa đêm đêm.*

*Em bình lặng như đời trong sạch quá,
Em vô tư đến lớp đến trường.
Bây em nhỏ trong căn nhà nhỏ,
Làm dịu êm một kiếp ly hương.*

Hà Nội bây giờ nhà cao, đường rộng
Em trở về ký ức ngày xưa.
Ba năm lên rừng, em về biên chế
Để người thương vắng
nhớ người thương.

Anh thắng thốt
không ngờ
em ra người thiên cổ
Ngày nào đây còn sưởi lửa cùng nhau.
Nhà thơ lớn cha em ngồi đó,
Bóng ông đỏ lừ sáng mãi mai sau.

NGHĨ VỀ ĐIỆN BIÊN

Tôi chưa một lần lên Điện Biên,
Chưa một lần thấy trời Tây Bắc
hoa ban trắng nở;
Trong trái tim lặng thầm bao nỗi nhớ,
Những Mường Phăng,
Hồng Cúm, Him Lam...

*Tôi nghĩ về lũng lúa Mường Thanh,
Đất cũng cựa mình trong tiếng hát.
Vẫn thấy mặt trời sau mưa lại sáng,
Một hừng đông
mọc giữa Mường Phăng.*

*Sở chỉ huy tướng Giáp sáng đèn,
Những địa đạo,
giao thông hào hình rẽ quạt.
Năm mươi lăm ngày đêm thao thức;
Vẫn cháy ngời niềm tin.*

Những trận mưa kéo dài,
ngày nắng nôi rực lửa
Thoáng thấy
mây đen tràn về trên đầu núi;
Một ánh chớp trong đêm chợt đến,
Tướng Giáp lại bồn chồn không yên.

*Con đường vào Điện Biên,
Đốc Pha- Đìn
nổi trời cao và đất thẳm;
Không chùn bước chân ai.*

Trận địa rộng dài
Lưới lửa Him Lam làm mờ mắt giặc;
Những đôi chân dân công dẻo dai,
vượt núi băng đèo;
đá mềm chân cứng.

*Nghĩ về Điện Biên
chiến công lừng lừng;
Dân tộc trở mình sau bốn nghìn năm.*

IV.2004

NGƯỜI LÍNH ẤY

+ Với đại tá Lê Kích

Dấu chân ông

*gõ xuống những cánh rừng;
Cộn cạo mặt đồng bằng lúa trổ.
Anh mất ông hiền từ mà rục lửa;*

*Tuổi trẻ mài gươm, giáo mác đi đầu
Sáng lò Ba Tư bao đêm tắm tối.*

Người trăm quê

cùng ông ngồi khí giới;

Ngày phát lệnh tấn công

xóm Bồng, Nha Trang

Đêm tập kích

Cổ Viện Chàm, phố Hiến...

Cỏ xanh, giờ vàng ủa tiêu tan.

Sông núi điệp trùng,

nhân dân cũng điệp trùng đội ngũ;

Cả một đời nhọc nhằn cay đắng

Ra đi là chiến thắng...

Ông ngược Tây Bắc,

vượt Trường Sơn,

Liên Khu Năm,

giải phóng Cánh đồng Chum...

Những tên đất, tên làng

theo ông rộng mở...

*Tám mươi ngày đêm trong chảo lửa,
Thành Cổ san bằng
trận địa đau thương;*

*Ông - người lính
có mặt ở chiến trường,
Đêm vẫn còn nghe
tiếng quạ gọi hồn trên xác chết....*

*Cuộc sống vẫn trôi đi yên lành
Tôi nhận thấy mọi điều đang hé mở;
Tôi nhận thấy giữa đêm dài mờ tối;
Đốm lửa ông nhen,
cháy rực cả chân trời...*

Dalat 20.III.2004
30 Tháng giêng Giáp Thân.

TRÊN THANH ĐÀN HÌNH CÁNH HẠC

*Em đưa anh về thăm B' Lao
Nơi tiếng hát say âm đàn đá;
Nơi đất ấy ngàn năm, bỗng lạ
Mẹ ru ta bằng nhịp ru này...*

*Ai bảo lòng đất chẳng có bàn tay
Vóc dáng cũ nâng thành tiếng hát
Thủơ cha lên rừng khố trần, tóc bạc
Nét hoa văn in dấu đến bây giờ.*

*Người đem nước về, người nung ý thơ
Mở sự sống cho đời tươi mát.
Lấy sức đá làm nên cánh nhạc;
Cho ta đi giữ đất, giữ làng...*

*Lướt nhanh, lướt nhanh
trên thanh đàn
hình cánh hạc bay,
Hàng phím ấy đã khởi từ lòng đất;
Những thế hệ qua rồi cơn tủi nhục,
Cho chúng con hôm nay
yêu đất nước trọn đời.*

ĐÊM GIAO THỪA KHAIBÚT

*Tết nay rét đậm vào thành phố,
Anh đào khoe nụ muện màng hơn.
Gió núi trở mình không thổi nữa,
Giao thừa
thơm lựng bánh chưng xanh.*

*Cuộc gọi về nhau, đài báo bận
Nhắn tin câu chữ bỗng dừng thừa.
Sóng len vùng lõm mờ sương núi,
Khuây khỏa lòng nhau
chút duyên thơ.*

*Mai này tết đến, không tin nhắn
Có lẽ đời ta vui xiết bao.
Ngôn ngữ rộn ràng mà vô nghĩa,
Mỗi lúc xuân về ta nhớ nhau.*

ĐÚA CON

Tặng anh chị Nguyễn Mạnh Hùng

*Hai lần chị cứu mang
cháu bé chẳng ra đời ;
Nhìn khuôn mặt anh khổ sở.
Lần này, chị cho anh : Cháu nhỏ,
Anh cũng thần thờ
đờ đẫn đầy thôi.*

*Đột ngột
bất ngờ
vui có nào vui,
Đứa - bé - đỏ - người nằm bên vú mẹ.
Chị nhìn anh
mắt nhòe ngấn lệ,
Anh lặng thầm
ngắm bé hồi lâu.*

Hai lần chị cứu mạng
đau đớn vô cùng,
Thèm một đứa con mà sao khó vậy.
Căn phòng hẹp,
hai nỗi lòng khắc khoải
Vợ chồng anh lặng lẽ vào ra.

Khu tập thể rộn lên,
khi con anh ra đời;
Đêm về khuya còn được nghe anh hát.
Lời ru của người cha
gập ghềnh, vấp vấp
Lặng sâu vào cơn khát vô biên.

Dalat 18. V.1987

NHỚ HÀ LINH CHI

*Hôm qua anh gào với biển,
Thơ vui chưa kịp cạn lời.
Sáng nay, tin buồn vượt mắt
Xa rồi Tuyên Lâm chơi với.*(1)

*Sóng vỗ ngoài khơi Ninh Chữ,(2)
Rượu cần anh nhấp chén với.
Bỗng dưng anh khen con giỏi,
Một mình nũng nịu biển khơi.*

*Mờ sương, anh người thiên cổ
Lặng thầm như thơ anh thôi.
Cuộc đời có khi lắm lỗi,
Thơ anh ở mãi với người.*

1) Tuyên Lâm ở Đà Lạt.

2) Ninh Chữ ở Ninh Thuận

BIỂN

*Không sóng bập bênh trong vịnh,
Màu mực xanh tận chân trời.
Những lũy thành giăng trên biển biếc,
Thuyền ai neo gió mù khơi.*

*Đảo nhỏ muôn trùng đảo nhỏ,
Như làng chài cứ mọc lên.
Gờn gợn trong chiều
mây buồn vẫn vũ;
Mặt trời nghiêng
nghiêng ánh mắt em nghiêng.*

Mẹ tung lưới bủa sóng,
Cha ngồi mạn thuyền
thổi sáo dọc viên trăng.
Em xòe mái tóc hương bưởi,
Chút quê len giữa biển tình.

Biển như chàng trai lực lưỡng,
Căng ngực ra với đất trời;
Em mảnh thuyền nan lãng đãng,
Anh làm ngọn sóng rong chơi...

Trại sáng tác Nha Trang
18.V. 2004

ĐÊM HÀ NỘI

*Đêm nay anh đi bên em,
Một đêm mùa hè Hà Nội.
Gió từ hồ Gươm bay lên,
Cho bàn tay nhau bối rối.*

*Đêm nay anh đi bên em,
Một đêm mùa hè Hà Nội.
Anh nhìn mắt em đắm đuối,
Xôn xao một mối tình đầu.
Anh ngỡ trong bàn chân nhau,
Có riêng đôi hài vạn dặm.
Anh nghe từ trong sâu thẳm,
Dạt dào khúc hát dân ca.*

*Một trời tổ quốc bao la,
Để riêng đêm nay Hà Nội.
Anh là một người có lỗi,
Bao năm bây giờ mới ra.*

*Đêm nay anh đi bên em,
Một đêm mùa hè Hà Nội.
Sông Hồng ngọt ngào mang tới,
Một chùm hương sữa đầy vơi.*

VỀ LẠI CHỖN XƯA

Tôi lại về thăm
 chốn xưa, người cũ.
Ngày nào vách nứa đơn sơ.
Bây giờ nhà cao, đường rộng.
Những con đường
 đất đỏ không tên;
Chân trần tôi bao lần qua đó.
Những cánh đồng
 vàng hoe lúa trở;
Lấp lánh mắt ai cười
 sáng nhòa búp lúa non.
Tiếng trẻ thơ nhà ai
 rủ rít đầu thôn;
Ầm ào phố xá

Về lại chốn xưa
Cây đa đầu làng trốc gốc;
Con suối âm thầm nhả nhục
lăn vào dĩ vãng dần quên.
Nhà máy cứ mọc lên
Chợ búa cứ đầy thêm
Đường xưa thêm chật.

Và,
một điều rất thật,
Người xưa
đã đi rồi;
Tôi thêm một ánh mắt thôi...

22.XI.98

VỚI TUYỀN LÂM

*Cũng là mây trời sắc màu cây cỏ,
Cũng là sông, là suối ngủ ngàn năm.
Nhưng nơi đây đá chông chênh tháp núi,
Hồ Tuyền Lâm xanh thẳm một rừng cây.*

*Giữa mênh mông ngút ngàn tiếng hú,
Động dậy cành thông, lá mỏng mảnh rơi.
Sóng cứ lao xao mạn thuyền sóng vỗ,
Hồ vẫn xanh như biển trùng khơi.*

Ao em thiên thanh nhuộm ráng trời vào cỏ,
Cánh ô xòe rực đỏ hoàng hôn.
Ngọn lửa đêm ngập ngừng nhịp thở,
Bàn chân khua lay động cánh rừng.

Lữ khách về đâu phía kia dốc núi,
Ngờ ngợ trời cao xuống thấp chân đồi.
Lữ khách tìm ai giữa rừng cỏ rối,
Nhón lên một ánh mắt người ?

Rừng yên tĩnh như trầm tích của đá,
Buông câu giữa chốn nghệ thường.
Lữ khách ngược tìm màu xanh của lá,
Giọt nắng tình si có vấn vương?.

ĐÊM VÙNG SÂU

*Không vàng vọt ánh đèn rọi từng góc phố,
Không người đàn bà gồng gánh đêm đêm;
Không tiếng rao nhòa từng bước chân mỗi tối,
Đêm giữa vùng sâu mênh mông, thình không...*

*Chú ếch ngoài đồng ngậm nước thở vào đêm,
Gió vít cong mây trời mơn man gié lúa;
Ngọn đèn dầu lập lòe bên khung cửa,
Người thiếu phụ âm thầm xe chỉ luồn kim...*

*Những gã đàn ông tay u thịt bắp chìm giấc ngủ bình yên,
Đêm mơ thấy một ngày nhà cao, cửa rộng.
Lũ trẻ chăn trâu vui mình trong rơm rạ,
Có còn đâu sáo diều dặt đêm khuya.*

*Những cánh đồng trở hoa ban ngày, ban đêm chợt thức
Màu vàng của lúa, màu xanh của cây vào đêm như hũ nút
Màu mắt em sáng lóa dưới ánh đèn bốn cột,
Anh nghe gió thổi dọc dài sâu lắng một vùng quê...*

Đạt 19.5.2005

GIÓ ĐỪNG CUỐN ĐI

*Em mỏng mảnh như lá,
Nhẹ nhàng rơi vào mắt anh.
Em hiền như cô Tấm,
Mà anh ao ước đỗ dành...*

*Nỗn nà như búp lúa non,
Phồng phơi ra ngoài ánh sáng.
Long lanh hạt nước long lanh,
Nhòa trái tim anh biển lặng.*

*Tan vào mây bay gió cuốn,
Tan vào hư không mênh mông.
Gió ơi đừng qua biển lớn,
Sóng thần rình rập sớm hôm...*

Đà Lạt 27.5.2005

ĐÊM NGÀY DẬY SÓNG

Sóng vô vấp cuộn mình trong cát trắng,
Anh chẳng bình yên trong cơn mê.
Em như cánh buồm neo mây trời đón gió,
Với anh như biển động dậy sóng đi về...

Cát trắng trải mềm thịt da em rát bỏng,
Mặt trời hừng hực kia nào đốt cháy tim em.
Em mỏng mảnh như ánh nhìn dịu ngọt,
Như rót mật vào tim anh đêm đêm.

Khoảng trống của đời chìm trong ảo mộng,
Bỗng sáng nay lửa lại cuộn về.
Anh gặp em trước bình minh biển cả,
Cánh buồm neo sóng dậy mê mê.

NGỌN GIÓ LANG THANG

*Ta như ngọn gió
qua đồng um khói,
mùi phân trâu thoang thoang,
hương lúa nồng nàn.*

*Khuôn mặt sạm đen
gió Lào tấp mặt,
bão cuốn mưa sa,
ngày đông giá rét.
Con đường theo tháng năm;
Ta đi
Chẳng biết tận cùng.*

*Gió vẫn là gió
theo mây
qua những lũy tre làng
lá kim rụng đầy khắp lối;
theo mưa làm nên bão lớn.
Gió vẫn là gió
bình yên
với mái tranh
vách đất thấp tè,
cửa cài then bằng mắt lưới tre.*

*Gió vẫn là gió
bình yên
với tiếng sáo diều
điều đặt canh khuya;
và mơ man trên chùm tóc để chỏm
của lũ chẵn trâu
chiều về.*

*Xốc vác cánh đồng bờ thấp bờ cao
lối vào làng một con đường đất nhỏ,
cỏ mọc ven bờ,
râm rang tiếng ếch.*

Ta như ngọn gió
khỏa đầy làn da buổi náo nức
một chút yên lành dịu ngọt ;
cho lá trong vườn
mơn mớn xanh non
và khua đi
cái oi nồng bức bối;
mùa hạ phượng hồng cháy đỏ ủa về.
Em đạp xe leo dốc
mái tóc dài buông lơl;
chưa kịp thất nơ màu xanh lục.
Ta như ngọn gió
cuốn quít
bay tìm
cánh hồng nhỏ cài lên tóc

Có lãng mạn lắm không?
Ơi em,

cô gái cứ đạp xe hoài trong ký ức;
bàn chân em thon nhỏ,
đôi guốc học trò còn đỏ dấu son.
Vòng xe quay
như cuộc đời của gió,
lang thang khắp nẻo đi về.

Ta như ngọn gió
lang bạt thị thành,
gạch ngói đỏ au,
mái phố rêu phong một thời dĩ vãng;
Cổ tích xưa,
ở lại sau lưng
tuổi thơ vụng dại.

Mất ta như gió
nhìn tự lòng thấy nao nao buồn;
vẫn vắng vắng đâu đây
tiếng ai gọi nhau
í ới;
(Những âm thanh
ngỡ chẳng bao giờ có nữa
giữa phố đông người qua!)
Gió vẫn ở trong ta
những đêm khuya khắc khoải
nhớ về em,
vụng về cô gái nhỏ .

Gió dạn lòng
yêu đến khôn nguôi
những lối quen đường cũ..

*Phố đêm
vàng vọt ánh đèn cao áp,
mặt đường loang loáng.
màu hắc ín
vốc lên từ biển cả;
còn đâu mướt cỏ
gió đi về tình tự đêm đêm.
Mặt sông
cũng cồn cào xoắn xít
tìm nhau trong lặng lẽ.*

*Ngọn gió
qua đời ai
ở lại không về
để sóng gợn mặt sông,
lòng lao xao gợn sóng?*

*Ta ngọn gió
đi từ cao nguyên về nơi biển rộng,
về thăm thăm cánh đồng
lắng sâu.*

*Ngọn gió
quất vào đời ta, tỉnh ngủ .
Ta đi trong gió
mơ màng
chốn xưa, người cũ.....*

Dalat 13.VI.2003

MỤC LỤC

• Nắng được sinh thành	5
• Con trong mắt mẹ	7
• Đà Lạt của tôi	9
• Người yêu nhau nói ít hiểu nhiều	11
• Giọt cà phê thâm thì	13
• Gặp Huế ở cao nguyên	14
• Biển Hồ	15
• Con đường dạ lý hương	16
• Nghĩ về một vùng đất	17
• Cao nguyên đỉnh gió	19
• Đêm Ban Mê	20
• Lắc	22
• Huế và em	23
• Huế của tôi sau lũ	24
• Phố không rằm	26
• Về lại Huế	27
• Ngày lại sáng	29
• Chốn xa	31
• Những tháng ngày ở lại	32
• Lặng lẽ tình đời	33
• Lá bàng nghiêng	34
• Sóng của vị đời	36

• Những ngọn nến trong đêm	37
• Trái tim rung giữa vô thường	39
• Rồi một ngày...	41
• Tìm nhau	44
• Nỗi niềm	45
• Nghiêng	46
• Vụng dại	47
• Thương Hạ	49
• Nghĩ về Điện Biên	51
• Người lính ấy	53
• Trên thanh đàn hình cánh hạc	56
• Đêm giao thừa khai bút	57
• Đứa con	58
• Nhớ Hà Linh Chi	60
• Biển	61
• Đêm Hà Nội	63
• Về lại chốn xưa	64
• Với Tuyên Lâm	66
• Đêm vùng sâu	68
• Gió dừng cuốn đi	70
• Đêm ngày dậy sóng	71
• Ngọn gió lang thang	72

NGỌN GIÓ LANG THANG

Thơ

TRẦN NGỌC TRÁC

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du Hà Nội.

Tel & Fax: 8222135

E-mail : nxbhoinhavan@hn.vnn.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN PHAN HÁCH

Biên tập : NGÔ VĂN PHÚ

Vẽ bìa : THÁI ANH

Vi tính : LÊ NGUYỄN

Sửa bản in : TRỌNG VĂN

In 500 cuốn, khổ 13,5x19,5 tại Xí nghiệp Bản Đồ.
Giấy đăng ký KHXB số 31-2006/CXB/131-01/HNV.

In xong và nộp lưu chiểu tháng 5.2006

30.000đ